

Mere end en Dan Brown-kopi

■ Sammenligningerne med Da Vinci Mysteriet er nærliggende, men Mads Peder Nordbo kan andet end blot at servere en god spændingsroman

SPÆNDING

Mads Peder Nordbo: "Odinslabyrint"
★★★★★

Kirkelige konspirationer er et nærmest selvantændeligt stof, der kan skabe de største bestsellere. Det er "Da Vinci Mysteriet" et godt eksempel på. Nu tilføjer den fynske forfatter Mads Peder Nordbo endnu en gnist med debutromanen "Odins Labyrint - et glasbarns fortællinger" - en historie om den unge fynbo og sprogstuderende Mathias Hviid, som bliver udvalgt til at varetage en hemmelighed, der kan ryste hele den vestlige verden.

Det er en dristig opgave for en debutant, men Mads Peder Nordbo får fornemt samlet op på de højspændingsledninger, han lægger ud, og resultatet er en veldrejet og velskrevet spændingsroman.

Begyndelse og slutning

Hovedparten af handlingen udspringer sig i London. Ho-

vedpersonen ligger kvæstet i et blomsterbed efter et fald fra et ukendt antal etager. Han kæmper for næste vejtrækning. Han kæmper for sit liv.

Men hvordan er han havnet der? Det er den beretning, der folder sig ud over de næste 363 sider. Fantastiske teorier og hemmelige ordner, der kan spores helt tilbage til Gorm den Gamles tid; kristne krigere, der kæmper for at bevare status quo. Det lyder alt sammen velkendt. Men Mads Peder Nordbo formår at skabe et sælsomt og dystert univers uden den ophobning af lig, som man ellers kender fra lignende spændingsromane. Der er noget velkendt - nærmest trygt - over hans fortællestil. Jeg kan næsten smage næste drejning i plottet, og netop derfor bladrer jeg sultent videre. Og som en kæmpe blæksprutte griber fortællingens fangarme mig én efter én og hiver mig ned i dybet. Jeg holder vejret

■ Broholm Kirke i Tommerup spiller en rolle i bogen - og er Mads Peder Nordbos sognekirke.

- spændt på, om debutforfatteren kan indfri de forventninger, han har fået antændt med de første par gnisster. Det lykkes næsten.

Et lag dybere

Jeg-fortæller-formen fungerer fremragende. Historien kommer under huden i en sådan grad, at jeg kan mærke fortællerens hastige pulsslag og kuldegysninger i de mørke lofter og fugtige kældre. Samtidig peger jeg-fortælleren væk fra Dan Brown og den rene spændingsroman. Mads Peder Nordbos hovedperson er ikke den fuldendte, færdigsyede helt. Han er en splittet person. Ikke kun i forholdet til sin mor eller den opgave

han er blevet sat på, men også i forhold til sig selv. Der er en dualitet, der gennemsyrrer hele romanen, og som giver den et ekstra lag at kradsse i.

Alligevel forbliver romanen uforløst på dette plan. Hovedpersonens kamp med sit eget spejlbillede er en sjov detalje, selv om den er set før. Men Mads Peder Nordbo går ikke linen ud. Spejlet bliver ikke et vindue ind til hovedpersonens skyggeside og bliver dermed ikke andet end en gimmick. Ærgerligt, for intentionerne er gode.

Jeg når i land. Jeg køber endda alle teorierne, selvom de bliver lidt oversolgt. Men efter at have slugt de mange siders spændstig spænding,

skal jeg - som en slags rugbrødstung dessert - kværne mig igennem 35 sider akademisk afhandling om runernes betydning og oprindelse.

Her står jeg altså af. Det er sympatisk, at romanen er baseret på faktuel research, og de brudstykker, som jeg formåede at fordøje, var da også spændende. Men det er en anelse kunstigt at læse en akademisk opgave skrevet af en opdigtet romanfigur. Det bryder en grænse, som jeg har svært ved at håndtere. Er der tale om fakta eller fiktion? Og under læsningen snubler jeg konstant i det spændingsfelt. Jeg er sikker på, at hensigten har været skabe et troværdigt, faktisk fundament for roma-

nen. Mærkeligt nok har det den omvendte effekt på mig. Og på det tidspunkt, er jeg ret ligeglad med research. Jeg er blevet godt underholdt.

Hvad mere kan man forlange af en spændingsroman!.

Om bogen

Mads Peder Nordbo: "Odins labyrint", 416 sider, 299,95 kr., Lindhardt og Ringhof

Af Martin Seymour

Foto: Yilmaz Polat

maes@fyens.dk, yilmaz@fyens.dk

Stemmeorkanen Diunna

■ Der findes både naturkatastrofer og naturtalenter. Amerikanske Diunna Greenleaf var sidstnævnte og en uovertruffen overraskelse med en vokal, der gik i hjertet, mellemgulvet og tårekanalerne

KONCERT

★★★★★

At blive udsat for et overraskelsesangreb med positivt udfald er noget af det bedste ved at gå til koncert med en

sanger eller et band, man ikke har hørt før. Da texascanske Diunna Greenleaf og hendes band, Blue Mercy, indtager Postens store scene, er det som at blive stormende forelsket ved første tone. Er du vimmer, den kvinde kan synge, så man tror på de højere magter.

At hendes ekstraordinære talent først fik lov at udfolde sig foran et større publikum for otte år siden, er ubegribeligt. Nu skal man altid passe på med at slynge om sig med superlativer allerede dagen efter, man har mødt sin ud-kårne, men jeg tøver ikke med at placere Diunna Greenleaf i samme kategori som Koko Taylor, Sister Rosetta Sharpe og Candi Staton.

Hendes blanding af blues,

■ Foto: Emil Andresen

gospel og soul rammer mig som en flodbølge, og hver eneste centimeter af hendes omfangsrige krop bølger ustoppeligt, når hun rocker med på guitarist John Del Toro Richardsons lækkerier.

Diunna Greenleaf er netop blevet genforenet med sin

danske værtsmor, der husede en noget slankere udgave af den amerikanske sangerinde i 1975. Dengang var hun atlet bygget til fart. I dag er hun med egne ord mere bygget til komfort. Hun giver tydeligvis alt i sig for at vise "mor", hvordan hun har forvaltet

det talent, som blev indfanget på en kassetebåndoptager i Kværndrup for 37 år siden.

Diunna Greenleafs seneste udspil, "Trying To Hold On", er en mild underdrivelse. For hun holder i den grad sit publikum fast i et jerngreb udgjort af en række spirituelle sange og en decideret morsom blueshyldest til John Lee Hooker, hvor hun spejder efter en mand blandt publikum, der er mand nok til hende.

- I am looking for a king for my queen size bed, brøler Diunna Greenleaf, mens hun viser, at hendes velpolstrede hofter stadig kan vrikke sensuelt.

Arrangøren af festivalen, Steen Johansen, kommer efter det sublime afslutningsnummer "If You Want Me To

Stay" - et Sly and the Family Stone-cover - ind og udbryder begejstret: "Var det ikke bare fantastisk?" Jo, det var helt igennem forrygende intense, livsbekræftende, rørende, passioneret og autentisk.

Herligt at Diunna Greenleaf vendte tilbage til Danmark efter 37 år for at blæse et benovet publikum omkuld. Og oven i købet afsluttede sessionen med at synge et gospelnummer a cappella.

Kom snart igen, kære Diunna.

Om koncerten

Odense Internationale Bluesdage, fredag: Diunna Greenleaf and Blue Mercy

Af Simon Staun

sim@fyens.dk